ΓΕΩΡΓΙΟΥ Τ. ΚΟΛΙΑ
Τακτικοῦ Καθηγητοῦ
Κοσμήτορος
τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς

ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ ΘΥΜΑΤΩΝ ΜΙΑΣ ΙΔΕΑΣ*

Κύριε Πρύτανι,
Κύριοι συνάδελφοι,
Ἀγαπητοὶ ἐν τῇ διοικήσει τοῦ Πανεπιστημίου συνεργάται,

Συνήλθομεν ἐνταῦθα σήμερον ἐπὶ τῷ αὐτῷ ὑπείκοντες εἰς τὴν ἰσχὺν ἑνὸς θεσμοῦ, ἑνὸς ἐθίμου, τὸ ὁποῖον ἤδη ἀπὸ τῶν πρώτων βημάτων του εἰς τὸν πολιτισμὸν συνοδεύει τὸν ἄνθρωπον. Εἶναι δὲ τὸ ἔθιμον τοῦτο ἡ ἀπότισις φόρου τιμῆς πρὸς τοὺς νεκρούς μας γενικῶς καὶ εἰδικώτερον πρὸς τοὺς νεκροὺς ἐκείνους, τῶν ὁποίων ὁ θάνατος ἀποτελεῖ θυσίαν εἰς ὑψηλότερα ἰδεώδη, εἰς ἀρχὰς ἄνευ τῶν ὁποίων ἡ πολιτεία καὶ αὐτὴ ἀκόμη ἡ κοινωνία ἄγεται κατ' ἀνάγκην πρὸς τὴν διάλυσιν. Τοιαῦτα δὲ ἦσαν τὰ ἰδεώδη καὶ αἱ ἀρχαὶ ἐκεῖναι, εἰς τὰς ὁποίας ἐμμένοντες οἱ σήμερον τιμώμενοι νεκροί μας ἔπεσαν θύματα τῆς ἀπανθρώπου κομμουνιστικῆς μανίας. Καὶ δὲν ἦσαν ἑκατοντάδες τινὲς τὰ θύματα οὔτε κἂν χιλιάδες τινές. Ὄχι ! ἦσαν σειρὰ δεκάδων χιλιάδων. Τὸ δὲ τραγικώτερον καὶ χαρακτηριστικώτερον εἶναι τὸ γεγονὸς ὅτι μεταξὺ τῶν θυμάτων μέγας ἦτο ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀθώων παιδιῶν, τῶν ἀνισχύρων γερόντων καὶ γυναικῶν. Συνήλθομεν εἰς μνημόσυνον τῶν θυμάτων τοῦ ἀποτροπαίου διὰ τὴν πρωτεύουσαν «Δεκέβρη τοῦ 1944», ὄχι ὅμως δυστυχῶς μόνον διὰ τὴν πρωτεύουσαν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ὅλην Ἑλλάδα. Καὶ ἡ μὲν πρωτεύουσα ἔζησε τὴν φρίκην ἐπὶ ἕνα μῆνα, ἡ ὑπόλοιπος ὅμως Ἑλλὰς καὶ μάλιστα ἡ ὕπαιθρος χώρα ἐγνώρισεν αὐτήν, ἤδη ἀπὸ τῶν ἀρχῶν περίπου τοῦ 1943 μέχρι τοῦ 1949, ὅτε οἱ ὀλετῆρες ἐκεῖνοι ξενοκίνητοι κομμουνισταὶ συνετρίβησαν εἰς τὸ Βίτσι καὶ τὸν Γράμμον.

---

* Λόγος ἐκφωνηθεὶς ὑπὸ τοῦ Τακτικοῦ Καθηγητοῦ τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς καὶ Κοσμήτορος αὐτῆς κ. Γεωργίου Τ. Κόλια κατὰ τὴν 9ην Δεκεμβρίου 1967 ἐν τῷ ἀμφιθεάτρῳ τῆς Νομικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, ἐντολῇ τῆς Πανεπιστημιακῆς Συγκλήτου, ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς καταστολῆς τοῦ σλαβοκομμουνιστικοῦ κινήματος.

Πανταχοῦ τῆς Ἑλλάδος θὰ λάβουν χώραν συγκεντρώσεις ὡς ἡ ἡμετέρα, λόγοι θὰ ἐκφωνηθοῦν διὰ νὰ διεκτραγωδήσουν τὰ ὅσα τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος ὑπέστη· ἄλλως τε εἶναι τόσον γνωστὰ καὶ μὲ τόσον ἀποτροπιασμὸν ἐπανέρχονται εἰς τὴν μνήμην ὅλων ἡμῶν καὶ τοῦτο, διότι οὔτε κὰν γενεὰ παρῆλθεν ἀπὸ τῶν ἡμερῶν ἐκείνων. Ἀλλὰ καὶ οἱ νεώτεροι ἐξ ὑμῶν κάτι θὰ ἔχετε ἀκούσει κάτι θὰ ἔχετε διαβάσει περὶ τῆς κομμουνιστικῆς ἐπιδρομῆς. Ἡ ἰδιότης ὅμως τοῦ ὁμιλητοῦ τῆς αἰθούσης ταύτης, ὁ πανεπιστημιακὸς χῶρος, εἰς τὸν ὁποῖον εὑρισκόμεθα ἐπιτρέπουν, ἂς εἴπωμεν, νὰ ἴδωμεν τὴν ἱστορίαν τῶν ἐτῶν ἐκείνων καὶ ἀπὸ ἄλλης σκοπιᾶς καὶ ἐντὸς εὐρυτέρων ἱστορικῶν πλαισίων.

Ὁ κομμουνισμὸς ὡς θεωρία καὶ ὡς πρᾶξις ἀποτελεῖ κάτι τὸ ἀπάνθρωπον κάτι τὸ ἀντιστρατευόμενον αὐτὴν ταύτην τὴν φύσιν τοῦ ἀνθρώπου. Καὶ ποῖος δὲν γνωρίζει, ἔστω καὶ τῆς στοιχειώδους παιδείας πλέον, ὅτι ἡ ἔξοδος τοῦ ἀνθρώπου ἐκ τοῦ βίου τοῦ κτήνους, ἐκ τοῦ πρωτογονισμοῦ, συμπίπτει μὲ τὴν ἔναρξιν τιμῆς καὶ λατρείας τῶν νεκρῶν, τῆς μνήμης τῶν προγόνων ; Ἡ τοιαύτη λατρεία εἶναι ἡ ἀρχικὴ τοῦ ἀνθρωπίνου ἐν κοινωνίᾳ βίου. Αὕτη ὡδήγησεν εἰς τὴν συγκρότησιν τῆς οἰκογενείας καὶ διὰ ταύτης εἰς τὴν συγκρότησιν τοῦ γένους καὶ τῆς φυλῆς. Ὁ πρωτόγονος ἀκόμη ἄνθρωπος ὡδηγήθη εἰς τὴν λατρείαν τῆς Ἑστίας, ὅπου ἄσβεστον ἔκαιε τὸ πῦρ, καὶ εἰς τὴν θεοποίησίν των. Εἰς αὐτὴν προσφεύγοντες διωκόμενοι εὕρισκον ἄσυλον ἀπαραβίαστον κατὰ τὸν Ὅμηρον. «Ἀφ' Ἑστίας» ἤρχιζον αἱ θυσίαι, κατὰ δὲ τὰ συμπόσια πρὸς τιμὴν αὐτῆς ἐγίνετο ἡ πρώτη σπονδή. Ἄσπιλον καὶ ἀμόλυντον παρθένον ἐφαντάσθη καὶ ἠθέλησε τὴν Ἑστίαν ἡ ἀρχαία θρησκεία. Εἰς τὰς πρωτογόνους τῆς Ἑλλάδος κατοικίας, ἡ Ἑστία δὲν ἐχρησίμευε μόνον διὰ τὰς καθημερινὰς τῆς ζωῆς ἀνάγκας· ἦτο προσέτι βωμὸς ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐθυσίαζον εἰς τοὺς Ἐφεστίους θεούς. Ἦτο, λοιπόν, ἱερά. Ἑστίαν δὲν εἶχε μόνον ἑκάστη οἰκογένεια. Εἶχε καὶ ἑκάστη πόλις καὶ τὸ ὅλον ἔθνος τῶν Ἑλλήνων εἶχε τὴν ἱερὰν Ἑστίαν του, εἰς τοὺς Δελφούς, ὅπου καὶ ὁ «ὀμφαλὸς» τῆς γῆς. Ἡ τοιαύτη περὶ ἱερᾶς Ἑστίας ἰδέα ἐπιζῇ μεταξὺ τῶν χριστιανῶν Ἑλλήνων ὡς οἰκογένεια, ὡς ἐκκλησία. Ἀκριβῶς αὐτάς, ἀλλὰ καὶ πολλὰς ἄλλας ἰδέας, αἱ ὁποῖαι συνιστοῦν τὰ θεμέλια τοῦ ἑλληνικοῦ βίου, ὁ κομμουνισμὸς ἔθεσε στόχον τοῦ ἐκθεμελιωτικοῦ ἔργου του. Οἱ ὡριμώτεροι τὴν ἡλικίαν ἐξ ὑμῶν θὰ ἐνθυμῆσθε τὰ συνθήματα ἐναντίον τῆς οἰκογενείας καὶ τῆς θρησκείας, τὰ ὁποῖα μέσῳ τῶν ἀναθεματισμένων καὶ ἐφιαλτικῶν ἐκείνων χωνιῶν καὶ τῶν ἐντύπων τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος κατέκλυσαν τὴν πρωτεύουσαν καὶ τὴν ὅλην Ἑλλάδα.

Εἰς τὴν ἀρχαίαν ἑλληνικὴν Μυθολογίαν αἱ θεότητες Θέμις καὶ Μνημοσύνη κατεῖχον ἐξέχουσαν θέσιν. Ἐκ τῆς Θέμιδος ἐγεννήθη ἡ Δίκη, ἡ ἰδέα δηλ. τῆς τάξεως καὶ τοῦ νόμου. Ἡ Μνημοσύνη ἐξ ἄλλου

εἶναι αὐτὴ αὕτη ἡ μ ν ἡ μ η, ἡ ἀνάμνησις, εἶναι ἡ ἐνέργεια τοῦ παρελθόντος διαιωνιζομένη. Ἰδοὺ καὶ δύο ἄλλοι ἐχθροὶ ἐναντίον τῶν ὁποίων μαινόμενος ὁ κομμουνισμὸς ἐστράφη. Διὰ τὴν Δικαιοσύνην ἔλεγεν, ὅτι ἀγωνίζεται, καὶ ἀποθέωσιν τῆς Ἀδικίας ἤσκησεν. Ἐπειδὴ ἐγνώριζε τὴν δύναμιν τῆς ἐθνικῆς μνήμης, ἐναντίον αὐτῆς μὲ ἰδιάζουσαν μανίαν συστηματικῶς ἔβαλλε. Τὸ μῖσός του ἐναντίον τοῦ ἐθνικοῦ μεγάλου παρελθόντος τόσον εἶχεν αὐτὸν τυφλώσει, ὥστε νὰ σπαράσσῃ ὁ πονόψυχος (!) διὰ τὸ αἷμα καὶ τὸν ἱδρῶτα, τὰ ὁποῖα ἔχυσαν οἱ δοῦλοι τῶν Ἀθηνῶν κατὰ τὴν ἀνέγερσιν τοῦ ναοῦ τῆς Ἀθηνᾶς, τοῦ Παρθενῶνος ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως! Ἄκουσον! Ἄκουσον!

Εἰς τὴν σειρὰν τῶν γνωρισμάτων τοῦ Ἕλληνος ἀνήκει ἡ μεγαλοψυχία καὶ ἀρρενωπότης, ἔναντι αὐτοῦ ἀκόμη τοῦ πεσόντος ἐχθροῦ του. Δὲν θὰ λησμονήσω, ἀναμφιβόλως καὶ πλεῖστοι ἐξ ὑμῶν, τὰ αἰσθήματα, τὰ ὁποῖα ἐπέδειξεν ὁ λαός μας ἔναντι τῶν Ἰταλῶν, ὅταν οὗτοι συνθηκολογήσαντες κατὰ τὸ 1943 ἐβασανίζοντο ὑπὸ τῶν ἕως τὴν προηγουμένην συμμάχων των Γερμανῶν. Ἐκεῖνα ἀποδεικνύουν μεγαλοψυχίαν, δεικνύουν ἀρρενωπότητα, αἰσθήματα καὶ γνωρίσματα τὰ ὁποῖα ἄγουν ἡμᾶς ὀπίσω πρὸς τὰ ὁμηρικὰ ἔπη. Ὁ κομμουνιστμὸς κατεσπίλωσε καὶ αὐτά. Ἡ ἀρχή του ἦτο «νὰ δουλεύῃ τὸ σκοτάδι». Καὶ πόσους πράγματι ἀθώους, ἁπλῶς καὶ μόνον, διότι ἦσαν ἀντιφρονοῦντες, «ἔφαγε τὸ σκοτάδι» εἰς τὰ ρέματα, εἰς τὰ νταμάρια, εἰς ἀσβεστόγουρνες . . .

Τί νὰ εἴπῃ κανεὶς διὰ τὴν ἀποθέωσιν ὑπὸ τοῦ κομμουνισμοῦ τοῦ ψεύδους καὶ τῆς δολιότητος ; Διὰ νὰ παρασύρουν τὸν ἑλληνικὸν λαὸν καὶ διὰ νὰ τὸν ἐμπλέξουν εἰς τοὺς πλοκάμους των οἱ κομμουνισταὶ δὲν ἐδίσταζον εἰσερχόμενοι εἰς χωριὰ τῆς ὀρεινῆς Ἑλλάδος νὰ ψάλλουν τὸν Ἐθνικὸν Ὕμνον, νὰ ἀναζητοῦν εἰς τὰ σχολεῖα τὴν ἑλληνικὴν σημαίαν, νὰ εἰσέρχωνται εἰς τοὺς ναοὺς ἐν ὥρα λειτουργίας ἐν δῆθεν βαθείᾳ κατανύξει. Καὶ αὐτὰ μέχρις ὅτου ἠσθάνθησαν ἑαυτοὺς ἰσχυρούς. Τότε πλέον ἐπεδόθησαν εἰς τὸ ἔργον τοῦ ὀλέθρου, παρόμοιον τοῦ ὁποίου, ἵνα συναντήσωμεν, πρέπει νὰ ἀνέλθωμεν ὀπίσω εἰς τοὺς χρόνους τῶν βαρβάρων ἐπιδρομέων κατὰ τῶν ἑλληνικῶν χωρῶν.

Ἡ δρᾶσις τοῦ κομμουνισμοῦ ἐν Ἑλλάδι κατὰ τὴν ἐπάρατον ἐκείνην περίοδον φέρει εἰς τὸν νοῦν μας, καὶ δικαίως, δύο ἀπὸ τὰς πολλὰς ἀπαισίας σελίδας τὰς ὁποίας ἔγραψαν εἰς βάρος τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους δύο, φυλετικῶς πρὸς ἀλλήλους συγγενεῖς, ἐχθροὶ τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἀπὸ αἰώνων, ἤτοι οἱ Βούλγαροι καὶ οἱ Τοῦρκοι. Εἰς τὴν ἐνέργειαν τῶν κομμουνιστῶν ν' ἀπαγάγουν πληθυσμοὺς χωρίων καὶ κωμοπόλεων πέραν τῶν ὁρίων τοῦ ἑλληνικοῦ κράτους δὲν βλέπετε ἐπανάληψιν μετὰ αἰῶνας ὁμοίας ἐνεργείας τῶν Βουλγάρων βασιλέων Συμεὼν καὶ Σαμουὴλ καὶ ἰδίᾳ τοῦ δευτέρου ὁ ὁποῖος ἀπήγαγε τὸν πληθυσμὸν ὁλόκληρον τῆς Λαρίσσης ; Ἀλλὰ καὶ

ὁ Συμεὼν δὲν ἠχμαλώτισε καὶ ἀπήγαγε τοὺς κατοίκους τῆς Ἀδριανουπόλεως, οὗτος μὲ τὸν σκοπὸν νὰ ἐπιτύχῃ τὴν καταβολὴν λύτρων ; Μήπως καὶ ὁ φοβερὸς Κροῦμμος δὲν ἀπήγαγεν εἰς αἰχμαλωσίαν παλαιότερον θρᾳκικοὺς πληθυσμοὺς διὰ νὰ μὴ εἶναι εἰς αὐτὸν ἐμπόδιον κατὰ τὰς ἐναντίον τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐπιδρομάς του ; Ἰδού, λοιπόν, ὁποίαν δόξαν ἐζήλωσαν οἱ κομμουνισταί μας.

Διὰ νὰ μὴ τυχὸν ὅμως μείνῃ εἰς τὸ παράπονον καὶ ὁ ἕτερος (ἐκ κληρονομίας) ἀντίπαλος τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους, οἱ Τοῦρκοι, ἔσπευσαν οἱ ἴδιοι ν' ἀντιγράψουν τὴν γνωστὴν ἀπὸ τοὺς βαρεῖς χρόνους τῆς δουλείας μας μέθοδον γενοκτονίας, δηλ. τὸ παιδομάζωμα. Εἶναι ὁμολογουμένως ἀφαντάστως δύσκολον νὰ εὕρῃ τὸν κατάλληλον χαρακτηρισμὸν ἀκόμη καὶ τοῦ ἐπιδεξιωτέρου ὁμιλητοῦ ὁ κάλαμος διὰ τὴν ἀπαγωγὴν ὑπὸ τῶν κομμουνιστῶν τῶν ἀθῴων ἐκείνων τρυφερῶν ὑπάρξεων διὰ νὰ μεταμορφώσουν αὐτοὺς εἰς μητραλοίας, γενιτσάρους τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος. Σατανικωτέρα σκέψις δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ γίνῃ! Καὶ ὅμως ἔγινε!

Ὁ κομμουνισμὸς ἠττήθη καὶ εἰς τὴν Ἱσπανίαν, παρόμοιόν τι ὅμως δὲν ἔλαβεν ἐκεῖ χώραν. Δικαίως, λοιπόν, ὁ ἑλληνικὸς κομμουνισμὸς χαρακτηρίζεται ὡς ἡ πλέον ἀπάνθρωπος τῆς γενικῶς ἀπανθρώπου κοσμοθεωρίας δῆθεν αὐτῆς. Δικαίως χαρακτηρίζεται ὑπηρέτης τῶν ἐχθρῶν τοῦ ἑλληνικοῦ Ἔθνους. Ὁ ἑλληνικὸς κομμουνισμὸς οὐδ' αὐτοὺς τοὺς Σλάβους ὁμόφρονάς του μιμεῖται. Ποίου τὴν προσοχὴν διαφεύγει ὅτι ἡ σημερινὴ Ρωσσία καὶ αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς τσάρους ὑπερηκόντισεν, εἰς ὅ,τι ἀφορᾷ εἰς τὴν ἐπὶ ξένων χωρῶν καὶ λαῶν κυριαρχίαν των ; Ὁ τελευταῖος πόλεμος διέλυσε τόσα καὶ τόσα ἀποικιακὰ κράτη, τὴν Ρωσσίαν ἀντιθέτως ἀφῆκεν ἀνέπαφον καὶ ὄχι μόνον τοῦτο ἀλλὰ καὶ ἀναισχύντως διαμαρτυρομένην διὰ τὴν ἐλευθερίαν τῶν λαῶν, ὅλων τῶν ἄλλων πλὴν ἐκείνων οἱ ὁποῖοι στενάζουν ὑπὸ τὸν ἰδικόν της ζυγόν. Τί νὰ εἴπωμεν δὲ διὰ τοὺς Βουλγάρους καὶ ἄλλους Σλάβους γείτονάς μας κομμουνιστάς, οἱ ὁποῖοι ὑπερβάλλουν εἰς ἐπεκτατικὰς εἰς βάρος τῆς χώρας μας βλέψεις ; Ὥστε ἂς μὴ θεωρηθῇ, ὅτι ἀφίσταται τῆς πραγματικότητος, ἡ ἄποψις, ὅτι ὁ κομμουνισμὸς εἶναι δι' ἡμᾶς τοὺς Ἕλληνας αὐτὸς οὗτος ὁ Σλαβισμός, ὑπὸ μανδύαν νέον καὶ ἀπατηλόν, μὲ στόχον τὸ Αἰγαῖον. Διὰ μέσου τῶν αἰώνων οὗτος κατέτεινε καὶ κατατείνει πρὸς Νότον, ὁτὲ μὲν ὑπὸ μορφὴν δῆθεν εἰρηνικοῦ ποιμένος καὶ γεωργοῦ, ὁτὲ δὲ φρικτοῦ ἐπιδρομέως. Οὐδέποτε ὅμως μέχρι σήμερον εἶχε κατορθώσει νὰ ἔχῃ συμμάχους, οἵους ἀπέκτησεν ἀπὸ τοῦ 1922 καὶ ἑξῆς, τοὺς ἑλληνοφώνους κομμουνιστάς. Οἱ ἐχθροὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους γνωρίζουν καλῶς ποῦ ἐνυπάρχει ἡ δύναμις ἐκείνη, ἡ ὁποία ἐπέτρεψεν εἰς αὐτὸ νὰ ἐπιζήσῃ διὰ μέσου τῶν αἰώνων καὶ τόσων ἀντιξοοτήτων. Ἐνυπάρχει εἰς τὴν πίστιν τοῦ Ἕλληνος πρὸς τὰ ἔθιμά του, τὴν ἰδέαν τῆς οἰκογενείας, τὴν γλῶσσάν του, τὴν θρησκείαν του, τὴν πίστιν εἰς τὸ μεγαλεῖον τῆς ἱστορίας του.

Ἰδοὺ ὁ λόγος, διὰ τὸν ὁποῖον ὅλα αὐτὰ ἀπέβησαν ὁ στόχος τοῦ σλαβοκομμουνισμοῦ καὶ ἰδοὺ ὁ λόγος ἐπίσης, διὰ τὸν ὁποῖον ἡμεῖς ὀφείλομεν, ἂν θέλωμεν νὰ ἐπιζήσωμεν ὡς Ἔθνος, νὰ παραμείνωμεν προσκεκολλημένοι εἰς αὐτὰ δίκην ὀστράκου. Καὶ ἰδοὺ ἐπίσης ὁ λόγος, διὰ τὸν ὁποῖον τιμὴ καὶ δόξα ἀνήκει εἰς τὰ δυσαρίθμητα θύματα τῆς σλαβοκομμουνιστικῆς μανίας, τῶν ὁποίων τὴν μνήμην, ὡς ἤδη εἴπομεν, συνήλθομεν ἐνταῦθα, ἵνα τιμήσωμεν.

Εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν ἐθνῶν ἀντιμάχονται δύο δυνάμεις, ἡ τῆς **Μνήμης** καὶ ἡ τῆς **Λήθης**. Οὐαὶ εἰς τὰ Ἔθνη ἐκεῖνα, εἰς τὰ ὁποῖα ἡ δευτέρα ἐπισκιάζει τὴν πρώτην. Ἡ Μνήμη τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους παραγκωνιζομένη ἐνίοτε ὑπὸ τῆς Λήθης ἐπιτρέπει τὴν ἐπισώρευσιν ἐθνικῶν δοκιμασιῶν. Ἡ γεωγραφικὴ θέσις, ἡ δημογραφικὴ κατάστασις καὶ ἄλλαι καταστάσεις καὶ ἰδιαιτέρως ἡ σλαβοκομμουνιστικὴ ἀπειλὴ ἐπιβάλλει ὡς ἱερὸν καθῆκον εἰς ὅλους ἡμᾶς, ἵνα οὐδὲ στιγμὴν λησμονήσωμεν τὰ θύματα τῆς σημερινῆς ἀπαισίας τὴν μνήμην ἐπετείου. Ὀρθῶς κατὰ ταῦτα ἡ Ἐθνικὴ Κυβέρνησις ἠθέλησε καὶ διέταξε τὴν καθιέρωσιν τοῦ σημερινοῦ μνημοσύνου. Λαοὶ οἱ ὁποῖοι λησμονοῦν παρομοίας δοκιμασίας ἄγονται πρὸς τὸν ἀφανισμόν. Ἄλλως τε αὐτὸ δὲν εἶναι τὸ βαθύτερον νόημα τῆς ἐθνικῆς ἱστορίας ; Τὸ δὲ ἔργον τῆς πνευματικῆς ἡγεσίας εἰς τοῦτο ἀκριβῶς συνίσταται εἰς τὴν ἀναζήτησιν καὶ προβολὴν τοῦ νοήματος τῆς ἱστορίας μας. Τὸ ἔργον τοῦτο προβάλλει ἐπιτακτικώτερον σήμερον. Καὶ τοῦτο, διότι ὁ κομμουνισμὸς ἀπὸ δεκαετηρίδων ἤδη οὐδὲν ἄλλο πράττει εἰμὴ νὰ ὑπονομεύῃ, νὰ χλευάζῃ, νὰ διασύρῃ τὰς ἐθνικὰς ἀξίας ἐκείνας, χάρις εἰς τὰς ὁποίας τὸ Ἔθνος μας κατώρθωσεν ἐπὶ αἰῶνας νὰ ἐπιζήσῃ. Πρέπει νὰ κηρυχθῇ ὁ πόλεμος ἐναντίον τοῦ χάους, τὸ ὁποῖον ὁ σλαβοκομμουνισμὸς ἀπεργάζεται διὰ τὸ ἑλληνικὸν Ἔθνος.

Κατὰ τὸν Πίνδαρον, οἱ θεοὶ τοῦ Ὀλύμπου ἐζήτησαν ἀπὸ τὸν Δία, νικητὴν τῶν Τιτάνων, δηλ. τῶν δυνάμεων τοῦ χάους, τὴν δημιουργίαν θείων δυνάμεων ἱκανῶν νὰ ψάλλουν τὸ μέγα αὐτὸ γεγονὸς καὶ τὴν νέαν διάταξιν τοῦ Σύμπαντος. Ὁ Ζεὺς ἡνώθη μὲ τὴν Μνημοσύνην καὶ ἐκ τῆς ἑνώσεως ταύτης προῆλθον αἱ Μοῦσαι. Μοῦσαι χρειάζονται, ἵνα ὑμνήσουν τὸν ἀγῶνα ἐναντίον τοῦ χάους. Μουσῶν ἔχομεν ἀνάγκην, ἵνα ἐξιστορήσουν τὰ ἔργα τῶν ἡρώων τοῦ Ἔθνους διδάσκουσαι οὕτω τὰς μελλούσας γενεάς. Ἥρωες ἀναμφιβόλως ἦσαν καὶ τὰ θύματα τῆς κομμουνιστικῆς δι' αἵμα δίψης τοῦ 1943 - 1949. Διότι ἡρωϊκὴ πράγματι ψυχὴ ἀπῃτεῖτο, διὰ ν' ἀντιστῇ κανείς, καὶ προπαντὸς τὰ ἄοπλα θύματα, εἰς τὴν σαρκοβόρον μανίαν τῶν κομμουνιστῶν. Τῶν θυμάτων τούτων ἡ ἐμμονὴ εἰς τὰ πάτρια ἂς εἶναι ὁ ὁδηγὸς ὅλων μας, ἡ δὲ μνήμη των αἰωνία.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Τ. ΚΟΛΙΑΣ